

то свѣти като пълна месѣчина“— „На баща си са е измѣтнало“. 3. 3.
„На майка си са е измѣтнала (прагава-та Пѣнка). 3. 226.

Изметчійа* (*khydmettchi s. a. t. 1. Serviteur, domestique*). с. ж. прислуга. **Изметчійка с. ж.** прислуживающая, услужливая: Служба да на служи Вълкана девойка, Чи е мома чиста као Дефчинка, Що си чини изметъ дуръ на Бога. Първа крале какъ ми чу мощне се зарадува, На изметчин вѣли уговори: „Е бре, изметчин, мои верни слуги!“ *Вс. 70.* Постой и почекай, Да га (мома) докимасашъ Или е прамджика ил' измечика? Човекъ да дочека, Човекъ да испрати. *В. 281.*

Изметъ* (*khydmet, comm. khyzmet. s. a. Service, emploi, charge, fonction*). с. м. служба, прислуживанье: Му требало попой, калугери, По 'аири изметъ да му чинатъ. *М. 143.* Рабдулица умна и разумна, Големъ тая изметъ му чинеше, Къта дена по бѣла погача, А на вечеръ п' една бѣла свѣща, На неделя по бѣла промена. *М. 181.*

Изметъ с. м. отбросоѡъ, дрянъ: Това дѣто ви пълнятъ главитѣ, се е изметъ. *Тб. 4.* Кому каквото не трѣбѡва, хврѣля го свободно на улицата, та да могатъ хората свободно да си усаждаватъ чувствата съ тоя изметъ. *Тб. 94.* Къто че ме е родила отъ изметъ? (*Nicht anders, als ob sie bei meiner Geburt einen Rest gesetzt hätte*). *Пу. 9.*

Изметъ Изметамъ (Мак.) и. св. Измитамъ и. дл. вымету выметаю: Ретъ ѡ наредила дворю да изметитъ, Прахъ да ѡ напрашитъ, за да ми огърдитъ. *М. 151.* Изметѡла исчистила (дворю). *М. 573.* „Я имамъ сестра помалка, Та си ми е рану вдигай, Дарове да ми напреде, Дворове да ми измита, Босилекъ да ми упраше“. *Ч. 324.*

Изминъ и. св. Изминувамъ и. дл. 1) пройду, прохожу: Книсала Яна по своего брата, На измина деветъ вишнине планине. *М. 229.* И тѣй като изминахме сички-тѣ гори, стигнахме найсѣтнѣ до крайбрѣжіето на едно море. *Х. II, 33.* По двадесѣтъ пѣти на денятъ сѣмъ изминувалъ градътъ отъ долнѣятъ край до горнѣятъ. *Л. Д. 1870 р. 170.* Единъ Евреннъ, като минувалъ презъ една гора, замръзналъ въ пѣтя прѣди да измине и половина-та му. *Л. Д. 1876 р. 183. 2)* пройду, прохожу мимо: И кога-то мечка-та го пынала и душила, той си въспиралъ дыханіе-то, та го изминѡла (что-то казватъ, че не аде мрътво). *Сб. 108. (син. заминѡ) 3)* удалюсь, удаляюсь: Янка съзри рони, нищо не говори, Илчо си изминѡ, Янка в Дунав скочи. *Д. 57, 30—32.* Въ това време Злата почти изминава, но Нейко я повиѡва. *Ст. 22.* **Изминѡ (са) Изминувамъ (са)** пройду, прохожу, протеку, протекаю (*о времени*): Цѣлы два мѣсяца изминѡли така. *Л. Д. 1870 р. 164.* Годины изминуватъ за него като дни. *Л. Д. 1873 р. 239.* Начнало да ся изминува една недѣля слѣдъ другѡ. *Л. 250.* Измина са